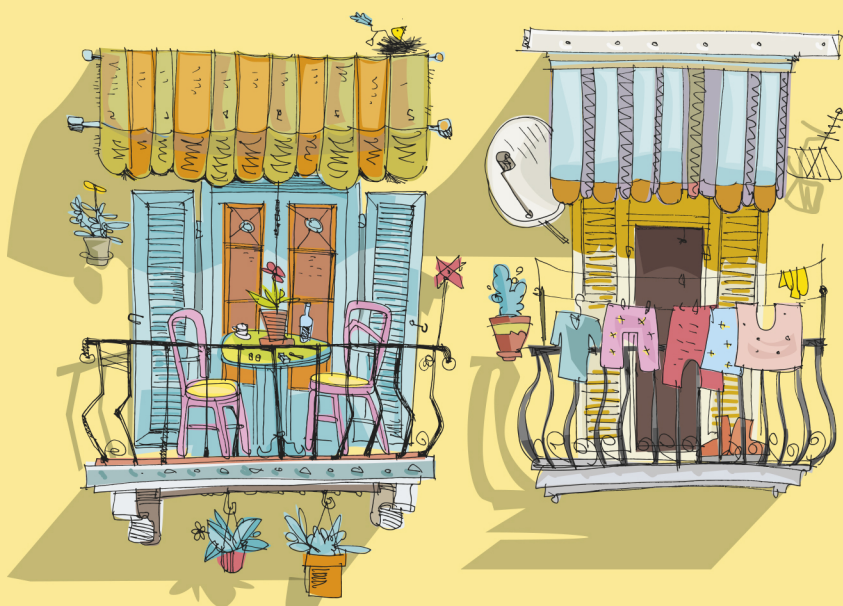
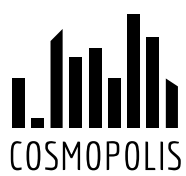

Felicia Kingsley

Rande na balkoně

Felicia Kingsley

Rande
 na balkoně

Přeložila Petra Královcová

This edition published in agreement with the Proprietor through
MalaTesta Literary Agency, Milan
Appuntamento in terrazzo, Felicia Kingsley – © 2020 Newton Compton
Editori s.r.l.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
Translation © Petra Královcová, 2020
Cover illustration © iralu 1 / Depositphotos.com

*Nech si o mně zdát, udělám totéž a můžeme se setkat
ve světě, jehož souřadnice nikdo jiný nezná.
Dám ti klíče,
počkám tam na tebe,
tam tě najdu,
tam na tebe počkám.*

Finley: Domani (Zítřa)

„Přijdeš-li například ve čtyři hodiny odpoledne, již od tří hodin budu šťastná. Čím více čas pokročí, tím budu šťastnější. Ve čtyři hodiny budu už rozechvělá a neklidná; objevím cenu štěstí! Ale budeš-li přicházet v různou dobu, nebudu nikdy vědět, v kterou hodinu vyzdobit své srdce...“

Antoine de Saint-Exupéry: *Malý princ*

Alex

„Jak to jako myslíš, že s Giampaolem už tři měsíce spíš?“

Gaia uhýbá pohledem, soustředí se na svoje nehty.

„No... vlastně ani nespíme.“

Nadechnu se, je to na hranici únosnosti. „Tak podvádíš mě s Giampaolem, dostal tě do postele, nebo ne?“

„No v posteli jsme spolu ve skutečnosti nikdy nebyli,“ pokračuje s výrazem tak provinilým, že by stačil sám o sobě. „Vždycky jsme to dělali v šatně v posilovně.“

„Bože, Gaio! Nepotřebuju znát detaily!“ vybuchnu.

Chtěl jsi jasnou odpověď, Alexi? Tak teď ji máš. A k tomu ještě živoucí představu, jak tvou přítelkyni naráží na skříňky nějaký umaštěný a upocený bodybuilder.

Vzhledem k tomu, že ta posilovna, kde pracuje, není žádný ošuntělý kamrlík ve sportovním klubu na předměstí, ale jedno z nejvíc „in“ milánských fitcenter, je ten výjev lemovaný ostrými světly a chill-out hudbou, rytmickou, ale diskrétní, doprovázející jejich pohyby... dost, Alexi!

Odjakživa jsem měl tragické sklony promítat si v duchu scénáře, které často hraničí se sebepoškozováním, jenže bujná představivost je profesionální deformace, které se jako fotograf nedokážu ubránit.

Nicméně ani má skvělá, občas i přínosná tvůrčí invence nestačila k tomu, abych pojal sebemenší podezření, že má dlouholetá přítelkyně mě podvádí s osobním trenérem vystupujícím v televizní show *Muži a ženy*.

Musel jsem zachytit zprávu od Giampaola, jen díky tomu, že ztratila nabíječku – pokolikáté už – a zapojila si telefon do mého počítače, zatímco jsem pracoval.

Žhavá zpráva obsahovala pět stručných, a přece tak poetických slov: *Chybí mi tvůj pevný zadek*.

Hotový básník, tenhle Giampaolo.

Zasraný poeta.

Skutečnost, že kvůli probíhající epidemii jsou tělocvičny uzavřené, očividně milencům zabránila věnovat se po tréninku poněkud jiným prostocvikům.

A tak jsme teď s Gaiou tady, už půl hodiny, v našem minimalistickém obýváku, a vystavujeme účet deseti letům našeho vztahu. Mám-li být upřímný, už roky pokulhává, ale oba dva jsme se soustředili na kariéru a měl jsem dojem, že jsme se na tom shodli.

„Myslel jsem si, že ti nic nechybí,“ říkám rozzlobeně.

„Vlastně ne. Ale mám pocit, že mi Giampaolo rozumí.“

„A jak to poznáš? Podle toho, jak ti mačká zadnici?“
neudržím jazyk za zuby.

„On ve mně vidí potenciál. Chce mi pomoci v růstu, aby se ze mě stala osobnost. On sleduje můj profil, ty ne!“ vypálí mi do tváře.

A už je to s tím profilem zase tady. Gaia se před dvěma lety vrhla do světa influencerů. Otevřela si YouTube kanál a instagramový profil jako fitness guru a teď s pěti sty tisíci followery propaguje čaj na hubnutí a potravinové doplňky.

„A já ti snad nepomohl, když jsem obětoval pracovnu, abys mohla točit videa z domácí tělocvičny? A ty fotky, co ti dělám a upravuju, to není pomoc?“

„To není totéž.“

„Poslyš, neodváděj řeč, nejsem pitomec. Pro mě je tohle konečná! Takže, drahá Gaio, od téhle chvíle se naše cesty rozdělily.“

„Tak ty se se mnou rozcházíš?“ vyskočí.

„Co myslíš?“

„Já se rozcházím s tebou! Gaia Caselliová se nenechá opustit.“

„No vidíš, a přitom to je právě to, co teď dělá Alex Baraldi. Takže teď si nachystám věci, sbalím kufry a najdu si jiný byt. Nějaký, kde budu mít pracovnu sám pro sebe,“ oznámím a jdu do ložnice.

„Ale když odejdeš, jak si budu moct dovolit platit nájem bytu v téhle čtvrti?“

„To už je tvůj problém. Proč se nezkusíš zeptat Giampaola?“

Zavřu dveře ložnice a zapnu si televizi, protože potřebuju zvukovou kulisu potlačující myšlenky, které momentálně oscilují mezi „Jsem to ale debil!“ a „Ta Gaia je ale kráva!“ Debil, kráva, debil, kráva, to nemá řešení.

Ne, nemůžu s ní tady vydržet, než si najdu nový byt.

Za tři dny se má z Říma vrátit Dario, můj nejlepší kamarád. Mohl by mi pomoci.

Musím jít já, protože vím, že ona by byla schopná se přivázat řetězem k bráně. Navíc mám málo věcí, budu rychlejší. Mám taky menší nároky, takže nebude problém si najít nový byt. To Gaia chtěla bydlet blízko parku Sempione, pár kroků od centra, aby mohla pěšky dojít na skleničku do Galerie Viktora Emanuela, v bytě s otevřenou kuchyní jako na amerických instagramových profilech... Já kvůli reportážím často cestuju, je mi jedno jak a kdy – mně vyhovoval i ten 3+kk v Rozzanu, kde jsme bydleli ještě před půl rokem.

Znělka mimořádného zpravodajství přeruší šum na pozadí – talk show, kterou jsem neposlouchal –, a tak se posadím na okraj postele, abych se podíval, o co půjde.

Na obrazovce se objeví hlava premiéra se zamračeným pohledem a svraštělým čelem. Nemá dobré zprávy.

„Sděluji, že jsme jako vláda přijali nové rozhodnutí. Čísla ukazují, že dochází k významnému nárůstu počtu nakažených, uzdravených i zemřelých pacientů. Jsme s jejich blízkými, my všichni i vláda. Je třeba *ihned* změnit naše zvyky, všichni se musíme něčeho vzdát v zájmu

země. A když hovořím o zemi, mluvím o našich blízkých, našich rodičích a prarodičích. Musíme to udělat rychle, dokážeme to, jen když budeme všichni spolupracovat a přizpůsobíme se těmto opatřením. Proto jsem se rozhodl, ve shodě s dalšími členy vlády, přijmout ještě přísnější opatření, aby se nám podařilo co nejvíce zpomalit postup epidemie, a tak chránit zdraví všech občanů. Chystám se podepsat opatření, které můžeme shrnout větou: *Zůstávám doma*. Celou Itálii je potřeba považovat za chráněnou zónu, takže budou na celém území poloostrova zakázány přesuny osob, pokud nebudou mít jeden ze tří povolených důvodů: cesta z pracovních důvodů, v případě zjevné a neodkladné nutnosti – tj. zásobování potravinami – nebo ze zdravotních důvodů. Všechny pracovní aktivity nesouvisející se sektorem služeb a zásobováním základními potřebami jsou považovány za pozastavené, pokud není možné je provádět ve formě *smart working*, a to až do vydání nového dekretu. K tomuto ustanovení také připojujeme zákaz shromažďování...”

Předseda vlády právě oznámil, že Itálie je v karanténě.

To znamená, že jsem tady v tom bytě uvízl.

Se svou bývalkou.

Didi

„Můj život právě skončil!“

„Camillo, neječ! Jestli tě uslyší správce domu, bude z toho povyk. Už je čas nočního klidu,“ řeknu.

„Chci umřít!“

Tak, ještě jsem to zhoršila.

Camilla chce umřít? A co bych měla říkat *já*, když budu muset příštích třicet dní (minimálně) bydlet s matkou v menopauze, závislou na Facebooku, otcem, hyperaktivním manažerem, co ráno vstává za zpěvu „Já se vznáším, já si létám...“, a skoro plnoletou sestrou, která se snaží prosadit jako influencerka a se kterou se budu muset dělit o pokoj, protože v mé staré ložnici je teď dědeček?

„Zlatíčko,“ zkouší ji utěšit máma, pohladí ji po hlavě a sestra zaboří v slzách tvář do polštáře. „Až karanténa skončí, uděláme ještě větší a krásnější oslavu.“

„K čemu by to bylo?“ remcá dál. „Mám narozeniny

příští sobotu, měli přijít ty nejvíc cool lidi ze školy, dokonce i Mattiááá!“

„Mattia?“ přeptám se. Něco mi muselo uniknout. „Nelíbil se ti snad Giacomo z páté D?“

„Mattia je bratr Alessia, Giacomova nejlepšího kamaráda,“ odpoví mi Camilla otráveným hlasem, jako by to byla naprosto základní věc, kterou by měli všichni vědět. „Po večeri jsme měli jít tancovat a představil by nás!“

V bytě Farinelliových právě probíhá tragédie: příští sobotu byla v plánu okázalá party u příležitosti osmnáctých narozenin mé sestry Camilly, no a ta byla před čtvrthodinou zrušena předsedou vlády osobně – dekretem o karanténě, v přímém přenosu.

„Bez té oslavy do června nikdy nezískám deset tisíc followerů!“ zoufá si dál Camilla.

„Za války jsme narozeniny taky neslavili,“ vmísí se děda. „Už jsem vám vyprávěl, jak přišli Němci a snědli všechny slepice?“

„Ano, dědečku. Aspoň stokrát,“ řeknu.

„Muselo jich být tak dvacet...,“ spustí písničku, kterou už zná celá rodina nazpaměť.

Teď určitě přijde ta část o jeho matce, jak schovala šunku pod podlahová prkna.

„Když máma slyšela po cestě ke statku přijíždět nákladáky, vzala všechny šunky zavěšené na trámech a schovala je pod prkna...“

„... podlahy v prádelně,“ dokončím přes Camillino čím

dál hlasitější vzlykání. „Dědo, začíná *Gilotina*, zapnu televizi, ano?“ snažím se ho nalákat, aby mě a mámu nechal na místě činu samotné.

Camilla je celá bez sebe. „Žádná škola, žádné chození ven, to už se rovnou můžu stát jeptiškou a vstoupit do kláštera!“

Když před deseti dny zavřeli školy, ona i spolužáci se radovali, brali to jako prázdniny navíc – mohou vstávat pozdě, odpoledne pobíhat venku a pak jít na pyžamovou party u té nebo oné kamarádky.

Říkala jsem mámě, aby jí přitáhla uzdu, ale po desátém: „Nesnáším tě, ničíš mi život!“ dala Camille pozhánání.

Trošku mě štve, že jí rodiče tolik dovolí, já si musela každé privilegium těžce zasloužit. Byla jsem poslední ve třídě, kdo ještě neměl mobil, v sobotu večer jsem mohla jít na pizzu *jedině a pouze*, pokud na nás dohlížel někdo dospělý, a když jsem získala vytoužené svolení jít na diskotéku, večerku mi nesmlouvavě určili na dvě třicet.

Tak mě vystrašili historkami o maniacích, co dávají do pití potají drogy, že jsem chodila tančit s lahvičkou v kabelce. Camilla měla už ve čtrnácti klíče od růžové Vespy 50.

„Bude tak samostatnější,“ odpověděla máma, když jsem upozornila na *lehký nesoulad* s tím, jak jednali se mnou.

Ta malá nevděčnice kráčí cestou, kterou jsem já vybo-

jovala metr po metru s nožem mezi zuby, a ještě má tu drzost si stěžovat, protože nebude smět jít měsíc ven. Za půl roku šla ven víckrát než já za celou střední!

Možná že deset let mezi námi nám brání v tom, abychom si byly blízké, nebo dokonce spojenci. Po pobytu v Berlíně v rámci Erasmu se mi tam podařilo najít práci, a tak je to už skoro pět let, co se mě nic z toho, co se děje v tomto domě, už moc netýká. Až na chvíle, kdy se vracím na zvláštní příležitosti, svátky a narozeniny, tak jako teď.

Budu také muset Němcům vysvětlit, že se nemůžu vrátit do práce podle očekávání, což se Rilkemu vážně nebude líbit. Jsem zodpovědná za zahraniční vztahy společnosti produkující vysoce recyklovatelné plasty. Za dva měsíce by se měl konat nejdůležitější veletrh v oboru, kvůli čemuž jede práce na plné obrátky, a to hlavně v mém oddělení řízeném nepříliš přizpůsobivým Rilkem, který – mezi námi – nechová zvláštní sympatie k Italům.

„Bože, našel jsem řešení! *De soluscion*,“ oznamuje táta, když vtrhne do místnosti s telefonem v ruce. „Volal jsem do restaurace, kde jsme měli dělat tu oslavu, a vyřešil jsem to!“

„Můžeme tam uspořádat hostinu i tak?“ ptá se matka s nadějí.

„Ale ne, Ceci, všechno je zavřené, to se nesmí. Ale poněvadž je všechno už zaplacené a peníze nevracejí, řekl jsem jim, aby na fakturu napsali namísto oslavy naroze-